

Sygn. akt III KK 225/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2022 r.
sprawy **T. G.**
skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II Ka [...],
zmieniającego w części, a w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w N.
z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego T. G. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T., Kancelaria Adwokacka w N., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym podatek 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w N. uniewinnił oskarżonego T. G. od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. zarzucanego

w pkt II aktu oskarżenia, zaś uznał go za winnego popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k. zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia, za który wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody w wysokości 5930,57 zł na rzecz spółki B. F.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w N. wyrokiem z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt II Ka [...], uchylił wyrok w części uniewinniającej oskarżonego i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, uchylił rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego, zaskarżając go w zakresie pkt. III. (utrzymania wyroku w mocy) i zarzucając:

„1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a to art. 286 § 1 KK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy czyn skazanego nie wypełnia ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, a w szczególności, w kontekście charakteru pracy skazanego, a także ujawnionego w sprawie materiału dowodowego nie sposób przypisać skazanemu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jak i działania poprzez wprowadzenie w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązania i działania umyślnie z zamiarem bezpośrednim,

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 5 § 1 i 2 KPK poprzez zastosowanie zasady domniemania winy zamiast zasady domniemania niewinności, a także rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść skazanego i w konsekwencji przypisanie skazanemu popełnienia zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy na gruncie stanu faktycznego sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających w sposób kategoriyczny poczynić ustalenie, iż to skazany dokonał zamówienia styropianu w firmie M. posługując się danymi A. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą J. [...] A. Z., a ponadto w sytuacji, gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poddanego prawidłowej ocenie, a w szczególności zapiski M. W. (zatytułowane rozliczenie), jak i zeznania świadka M. W. oraz J. T. prowadzą do wniosku, że

oskarżony nie dopuścił się przestępstwa oszustwa, M. W. współpracował i rozliczał się z A. Z. (co wynika z zapisów w jego notatkach, a co do czego świadek się wypierał), a twierdzenia tychże świadków mają na celu wyłącznie przerzucenie odpowiedzialności na skazanego, co wyraźnie wynika z faktu, iż zeznania świadków ewoluowały po pozbawieniu skazanego wolności, a także zdecydowanie odbiegają od zeznań składanych przez świadków w toku innych postępowań.”

Mając na uwadze powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego punktu III zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w N. do ponownego rozpoznania. Ponadto, wniosła o zwolnienie skazanego z opłaty od kasacji oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T. kosztów obrony z urzędu według norm prawem przepisanych, które to koszty ani w całości, ani w części nie zostały dotychczas uiszczone.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w N. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, o czym przesądził zakres podniesionych w niej zarzutów.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (zob. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów kasacji, dotyczącego rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, mającego wpływ na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, a to art. 286 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, wskazać w pierwszej kolejności należy jego niewłaściwą redakcję. Sąd odwoławczy, utrzymując wyrok w mocy w zakresie przypisania oskarżonemu sprawstwa z art. 286 § 1 k.k. zarzuconego w pkt. II aktu oskarżenia, nie stosował prawa materialnego, a zatem nie mógł go naruszyć. Ponadto, w ramach tego zarzutu obrońca kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne wpływające na przypisanie oskarżonemu sprawstwa, co również nie może stanowić przedmiotu kasacji. Podkreślenia przy tym wymaga, że zarzuty dotyczące realizacji znamion oszustwa przez oskarżonego, były przedmiotem apelacji i zostały rozważone przez Sąd odwoławczy, czego wyrazem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

Dalej obrońca, zarzucając rażące naruszenie art. 5 § 1 i 2 k.p.k., kwestionuje w istocie dwie klauzule generalne, pod przykryciem czego próbuje podważyć ustalenia faktyczne będące podstawą skazania T. G.. Obrońca nie uzasadnił w jaki sposób Sąd odwoławczy naruszył domniemanie niewinności i nie wykazał, aby w realiach przedmiotowej sprawy powstała sytuacja wskazująca na brak stanowczych dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego. Wręcz przeciwnie, Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał na stanowczy dowód z zeznań A. Z., a także wiele innych dowodów obciążających skazanego. Obrońca w ramach tego zarzutu zakwestionował ponadto zeznania M. W. i J. T., których Sąd odwoławczy uzupełniając przesłuchał, nie wykazując jednak żadnych nieprawidłowości w ocenie tych dowodów. Obrońca w istocie przedstawia własną ocenę dowodów i stan faktyczny w sprawie, kwestionując wyraźnie ustalony przez Sądy obu instancji fakt, że skazany dokonał zamówienia materiałów budowlanych w firmie M. posługując się danymi A. Z., co było również przedmiotem jego apelacji, skrupulatnie i rzetelnie rozważonej przez Sąd II instancji.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych ani innej rażącej obrazu prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3

k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy postanowił obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, dostrzegając okoliczność pobytu T. G. w zakładzie karnym, a także fakt jego zwolnienia z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na etapie postępowania rozpoznawczego przed Sądami obu instancji i przyznania mu obrońcy z urzędu.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[as]